

MLADÁ FRONTA

Ota Kars

JMENUJU SE
TOMÁŠ

Ota Kars

Jmenuju se Tomáš

Ota Kars

JMENUJU SE
TOMÁŠ

MLADÁ FRONTA

Copyright © Ota Kars, 2017

Copyright © Václav Holý, 2017

Photo ©Laurence Vuibert-Bouquery, Jaroslav Čvančara, Petr Berounský,
Ladislav Hartmann, Václav Holý, Josef Janoušek, Jiří Koubek, Jan Kuděla,
Magdaléna Lindaurová, Miroslav Pešan, Bedřich Pokorný, Vladimír Souček,
Ladislav Šolc, Stanislav Šumbera, Jaroslav Trousil, Martin Vanko

Jak vytrhnout velrybě stoličku © Česká televize, 1977

Jak dostat tatínka do polepšovny © Česká televize, 1978

ISBN 978-80-204-4734-0 (pdf)

Věnováno Tomášovi a Maruše

Předmluva autora

Říká se: „Hlavně nekazit dobrý příběh pravdou.“

Tato knížka se snaží nekazit a přitom pravdivě a stručně vyprávět životní příběh Tomáše Holého. Vyprávět ho tak, jak na něj nahlíží spousta jeho blízkých z různých období jeho života a jak by na něj snad mohl nahlížet on sám.

V knížce zveřejňuji jen to, co mám (za) skutečně ověřené, co není jen pouhou zábavnou historkou, která se nejspíš ani neodehrála, nebo se mohla zároveň odehrát i značně jinak.

Protože chci vylíčit skutečného Tomáše, nezachycuji ho jen tak, jak ho známe všichni, tedy jako talentovaného a úspěšného dětského herce, kterému jsme jeho role a opravdovost zcela uvěřili a za jeho bezprostřednost jej milovali, ale i jako syna, člena rodiny, spolužáka, souseda, kamaráda, znalce válečné historie, sběratele, jezdce na koni, milovníka přírody, malého i dospívajícího kluka a mladého muže, který měl svoje touhy, lásky a vášně, přednosti i průšvihy. A taky jako opravdového přítele a člověka, který dokázal pomoci a který miloval stejně samozřejmě život jako legraci. Prostě skvělého kluka, kterého tak dobře znáte odvedle.

Nezveřejňuji samozřejmě věci nejintimnější, stejně jako se snažím rozumně vybalancovat podíl prožitých zábavných příhod s podílem běžných a důležitých faktů tak, aby Tomášův život vyzněl takový, jaký byl. Zároveň některé typické příhody a detaily zveřejňuji právě proto, aby tento srdečný, upřímný a otevřený kluk a mladý muž byl i v této knize právě tímto Tomášem, nikoliv slavnou filmovou hvězdou či neskutečným, ale zcela příkladně nudným, bezchybným a nehybným svatým.

S naprostou pokorou tak píši knihu, se kterou by mě žijící Tomáš poslal dál než k šípku.

„Taky bych ji nepsal, kdybys tu byl. Smutný je, že můžu. Dělán to s plnou úctou k tobě a snahou tě přiblížit co nejpravdivěji. Sešel jsem se s našimi společnými přáteli i s lidmi, se kterými bych se třeba jinak už nesešel a některé bych nebyl této knihy ani nepoznal. Za to ti moc děkuji.

Opakovaně jsem psát o tobě odmítal. Finálně mě přesvědčil až po smrti tvojí maminky, která mě k napsání tvého příběhu také několikrát vyzvala, tvůj tatínek, který, myslím, chce alespoň takto zavzpomínat na to, co s tebou prožil, a také se dozvědět to, co s tebou nezažil.

Určitě by stálo za to psát i o jiných našich společných kamarádech.

Já o nich píši ve své připravované beletrii, ale tam je nejmenuji, protože jejich jména by lidem nic neřekla a ani sláva jejich jmen se nebes nedotýká. Jejich životy ano. Stejně jako život tvůj. Ale taky naštěstí všichni ještě žijí. Kromě jediné kamarádky, Jany, jejíž smrt jsi zažil, jsi umřel jen ty. Bohužel ty. Bohudík jen ty. Máš pořád rád smutnou ironii?“

V této knížce budu trochu kazit Tomášův příběh fakty a pravdou. Jako autor si i přes svůj bohulibý záměr psát pravdivě zachovávám právo na autorské nedokonalosti a drobné autorské licence. A děkuji za jakékoli vaše připomínky nebo upřesnění, které mi laskavě zašlete na jmenujusetomas@otakars.cz.

Děkuji všem, kteří mi při práci na této knize opravdu pomohli.

Především pak moje největší poděkování patří

Marii Holé, mamince Tomáše, již jsem měl tu čest znát a přátelit se s ní přes dvacet let

a

Václavu Holému, tatínkovi Tomáše, kterého jsem zásluhou práce na této knize poznal mnohem více než doposud.

Ota Kars, autor

Jmenuju se Tomáš

Jako každý mám svůj příběh.

Dokud jsem žil, nerad jsem o sobě něco vyprávěl. Ještě horší ale bylo, když přede mnou někdo vyprávěl o mně. To jsem se opravdu styděl.

Právě proto, že už nežiju, můžu ústy, pery a klávesami vzpomínek a přátel vyprávět svůj příběh. Příběh, který se stal, svůj život, který jsem prožil.

1. Jak to bylo, než jsem byl

Jmenuju se Tomáš.

Než začnu vyprávět, jaký to bylo, když jsem žil, měl bych vám říct, jak a co vlastně proběhlo předtím.

Jak to bylo, než jsem byl.

Než jsem se narodil.

Můj celý příběh začal mladou láskou, bez níž bych tu nikdy nebyl.

(A skončil smrtí, tak jako nakonec skončí příběh každého z nás. Jen to nemusí být smrt tak brzká jako ta moje.)

Láskou mých rodičů.

Na začátku to bývá a bylo vlastně úplně jednoduchý.

Naši se seznámili.

Kdo byli „naši“?

Můj táta Václav se v roce 1941 během druhé světové války narodil v Praze. Z Prahy se potom jeho rodiče odstěhovali do Českých Budějovic, kde navštěvoval až do zrušení církevních škol základní školu při Nejsvětějším srdci Páně v Českých Budějovicích, a poté ve svém vzdělávání pokračoval na místní jedenáctiletce, kde také v roce 1958 odmaturoval.

Jeho snem bylo studium archeologie, ale v roce jeho maturity nebyl ročník tohoto oboru otevřen. Místo toho pracoval chvíli v Geodesii a kartografii a pak, jako všichni mladí muži té doby, odešel sloužit vlasti, tedy absolvovat povinnou vojenskou službu. Po odchodu z armády pracoval až do roku 1966 jako horník v uranových dolech v Příbrami.

A moje maminka Marie? Narodila se v jižních Čechách, kam se tak ráda vracela. V Praze pak vystudovala dvanáctiletku (z dnešního pohledu základní školu a gymnázium) ve Štěpánské ulici.

Když se můj táta znovu přestěhoval do Prahy, bylo mu dvacet pět let a začal pracovat v Pragoexportu, v oddělení Hračky. A moje maminka taky pracovala v Pragoexportu, i když v oddělení Kožená galanterie. Rodiče se nakonec a pro začátek seznámili naprosto dobově na podnikovém večírku v Kulturním domě na Vinohradech. Dali si spolu skleničku. A u skleničky táta pozval mámu na mejdan a... nakonec se v září roku 1967 vzali na Staroměstské radnici.

To už byla máma, také zcela typicky na tehdejší dobu, ve třetím měsíci.

Bytová situace v Praze byla špatná a možnost získat vlastní bydlení byla pro mladé páry mizivá, ne-li téměř nemožná, takže vícegenerační bydlení v jednom, byť i menším bytě, bylo tehdy dosti běžné. Proto naši hned po svatbě začali společně bydlet v Jungmannově ulici v samém centru Prahy, kde doposud se svými rodiči a bratrem už stejně bydlela moje maminka.

Ale nechci vás beze mě dál nudit, a vím, jako každé malé dítě, které se má teprve narodit a o které jde, že doposud to nebylo beze mě tak moc zajímavý, ale pro pořádek to sem patří.

A teď to přijde...

2. Narodil se Tomáš

Po šesti měsících od svatby, v neděli 17. března 1968, se v pražské porodnici U Apolináře, která funguje dodnes, narodil Tomáš.

Není pochyb, že to byla pro celou rodinu radostná zpráva, a protože bydleli ve více lidech dohromady, Tomáš si vytvořil už v raném dětství vztah nejen s rodiči, ale i s babičkou Boženkou a dědou Janem i se strejdou Honzou. Tyto vztahy přetrvaly celý jeho život.

•

Moc dobře si pamatují dědu i babičku.

Dědu, který ve stáru vypadal jako herec Miloš Nedbal z období televizního filmu *Nezralé maliny*, a svoji neuvěřitelnou babičku.

Děda byl spolehlivý, bral všechno vážně a nezáladně, až tak, že absolutně nechápal dvojsmyslné vtipy, nechápal, jak může být legrace cokoliv, co je vychytralé. Jemu to přišlo nevtipné a podlé. Praktická babička byla mnohdy jeho velmi jiskřivým protipólem.

Oba pocházeli z jižních Čech. Babička Boženka z Bezdědovic u Blatné, můj dědeček Jan Jindra byl, jako jeho celý rod, z Ponědráže u Lomnice nad Lužnicí.

Původně se vyučil černému řemeslu, za protektorátu byl hasičem, pak četníkem a nakonec hutníkem v ČKD. Babička Boženka se ve čtrnácti letech začala v Praze učit řeznicí ve firmě, ve které pracoval i její otec. Drobná a štíhlá babička byla řeznicí celý život, ačkoliv na první pohled by to do ní nikdo neřekl.

Děda byl také krátce policistou. Traduje se, že v roce 1949 byl od policie vyhozen, ne z politických důvodů, ale proto, že zatímco popíjeli a zpívali s kolegy v hospodě, nechali „flinty a kvéry“ viset na věšáku a přišla na ně kontrola. No, nevím, dědeček, tak jak si ho pamatují já, působil jako velice uvážlivý muž, do hospody už

nechodil, toho by se ani před babičkou neodvážil. Ale třeba jako mladší? Nejsem si jistý, potvrzené to nemám.

Celá rodina fungovala skvěle a vládla jí babička. Děda babičku naprosto respektoval, nikdy na ni nezvedl hlas, ať vyváděla či tvrdila cokoliv. Když už se opravdu rozjela moc, uklidňoval ji slovy: „Ty plašmuško.“ To byla jeho nejpříkřejší slova, co jí přede mnou kdy řekl.

Babička s dědou spolu žili nejprve na jihu v Bezdědovicích a měli dvě děti, moji maminku Marii a jejího mladšího bratra Honzu. Poté se přestěhovali do Prahy, do Jungmannovy ulice, kde už zůstali natrvalo.

Babička měla obě děti ráda jako správná máma stejně, ale zatímco mámu i často kritizovala, mladšího Honzu, kterého, jak tvrdil můj táta, považovala za slabší kus, všemožně chránila.

Já bych řekl, že zcela přirozeně nejlépe fungoval vztah máma–syn a táta–dcera, protože děda naopak Honzu hodně kritizoval a moji maminku Marii zbožňoval. Ve mně se děda i babička úplně viděli. Bylo mi to pochopitelně moc příjemný.

Celá rodina držela hodně při sobě, ale dvoupokojový průchozí byt nebyl asi zrovna ideální pro dvě generace a ještě mamčinu bratra, i když mně se v něm moc líbilo.

Mým rodičům bylo přece jen v Jungmannce těsněji než mně a po dvou letech se přestěhovali do Nuslí do ulice Petra Rezka 3 do bytu, kde žila moje čerstvě ovdovělá prababička z druhé strany, babička tatínka Václava.

Rodina tatínka také pocházela z jižních Čech. Tátova maminka a moje babička Justina byla učitelkou. Pocházela z Posobic u Sušice. Tu jsem ale nepoznal, zemřela několik let předtím, než se naši vůbec seznámili, a tak si více pamatuji jen dědečka. Tátův táta, tedy můj děda, který se taky jmenoval Václav, byl geometrem a pocházel z Nemělkova u Horažďovic.

A ačkoliv byli oba, babička i děda, z venkova, seznámili se spolu v Praze, kde oba studovali. Babička na církevní škole pro učitelky, dědeček na Vysoké škole zeměměřičské. České vysoké školy ale byly nakonec zavřeny, a tak dědeček v Praze ani nedostudoval. Z Prahy,

kde se jim narodil můj táta, se potom odstěhovali do Českých Budějovic.

Protože jsme se přestěhovali z úplného centra Prahy do ulice Petra Rezka 3, když jsem byl ještě úplně malý, byl jsem sám pro sebe jednou a provždy klukem z Nuslí, neboli z Nudlí, jak jsme někdy jako děti říkali.

Nusle byly mým územím, otevřenou prašnou klukovskou periferií s čtvercovými dlažebními kostkami na chodnicích i kočičími hlavami na silnicích, která teprve začínala zarůstat asfaltem, betonem a výplody bezohledného stavebního boomu.

Nuselský most již stál a postupně na něm byla zprovozněna magistrála, která rozřízla naši čtvrť a později i celé město na dvě části. Na větší část nuselské Pankráce už jsme teď nemohli rovnou, ale chtělo to podlézt magistrálu podchodem nebo podjet tramvají, v obzvlášť temném místě směrem na stanici metra Pražského povstání. V Nuselském mostě (jmenoval se tehdy Most Klementa Gottwalda) poté začalo jezdit metro a jeho nejbližší stanicí pro nás byla stanice Gottwaldova (dnes Vyšehrad).

V našem blízkém okolí na Pankrácké pláni postupně vyrostl masivní Palác kultury (původně se o něm referovalo v dobovém tisku jako o Sjezdovém paláci), kde se měly do budoucna konat sjezdy naší strany. Nejvýše na pláni se vytrčil vysoký „mrakodrap“ Motokovu, v jehož budově začala později v pézetce (v podniku zahraničního obchodu) pracovat moje maminka, a nakonec vedle něj i hotel Panorama. Nejbliže k našemu domu pak byla postavena budova Dopravního inspektorátu. Jen Centrotex stál u pozdější stanice metra Pražského povstání, už když jsme se přistěhovali.

Stavby, zdusané trávníčky a všudypřítomná náletová zeleň, parky a malé parčíky jako Na Květnici či ten nad Čiklovou, hliněná (později tak inteligentně na sport vyasfaltovaná) hřiště, neznámé cesty. To všechno jsem musel objevit. Jen proslulé nuselské dvorky mezi domy byly spíš tématem mých kamarádů z jiných bloků. My bydleli ve vysokém činžáku bez zadního dvora.

A když člověk sešel dolů do dolních dělnických Nuslí směrem k Botiči a k Folimance, do Nuselského údolí, měl přímo nad hlavou

Gottwaldův most, kterému se říkalo Nuselák nebo taky Most sebevrahů.

Jako skoro ukázněné školní děti na vycházce ve dvojstupu jsme jednou zažili i takový úklid po jednom z těch, co si vzali život. Bylo to pro nás divný a děsivý, ale stejně nás to zajímalo. Nikdo z nás nechápal, jak někomu může být až tak těžko, že skočí z tak hrozný výšky dobrovolně dolů a zabije se.

To jsme zažili na základce v Křesomyslově, která je právě dole v Nuselském údolí.

Mnohem dřív jsem ale začal chodit u nás nahoře do mateřské školky nad Paloučkem v Tábořské ulici, která je tam dodnes.

Znala jsem Tomáše od první třídy základní školy, říká Andrea Myslivečková, kamarádka a spolužačka. Do první a druhé třídy jsme chodili do ZŠ Tábořská, na Vítěznou pláň, kam byly umístěny jen tyto dvě třídy, další třídy pak naše základní škola měla už opravdu v Tábořské ulici. Tam jsme ale nešli, protože od třetí třídy jsme spolu chodili na jazykovou ZŠ Křesomyslova, kam jsme úspěšně složili zkoušky a která se nacházela také v Nuslích. Já jsem chodila s Tomášem později i na gymnázium, takže jsme spolu vlastně „studovali“ od první třídy základky až do maturity. A kamarádili jsme se spolu i po společném studiu.

S Tomášem jsme spolu seděli první dvě třídy v lavici.

Brzy se seznámily i naše maminky. Naše maminky jsme ale neoznámily my, jejich děti, jak by se dalo čekat, ale ony se seznámily v čekárně u doktorky, která byla ve stejném domě, kde bydlel Tomáš, jenom za rohem v jiném vchodu. Ony by spolu byly kamarádky bez ohledu na nás, jen se to náma dětma ještě víc provázalo.

A Andrea Myslivečková pokračuje: My jsme spolu pak chodili každý ráno do školy, odpoledne ze školy, ještě jsme měli jednu kamarádku, Helenu Urbanovou, která pak s maminkou zůstala v Kanadě, byli jsme taková trojka. V zimě jsme jezdili na taškách dolů z Vítězné pláně až na silnici, pak parčíkem Čiklovou dál, žákovský knížky jsme potom měli úplně promočený, stejně jako další sešity a učebnice, protože jsme v tašce měli samej sníh a vodu.

S Tomášem byla strašná sranda, z legrace jsme se i prali. Měla jsem krešlakový kozačky („Víš co to je? To je taková umělá hmota,

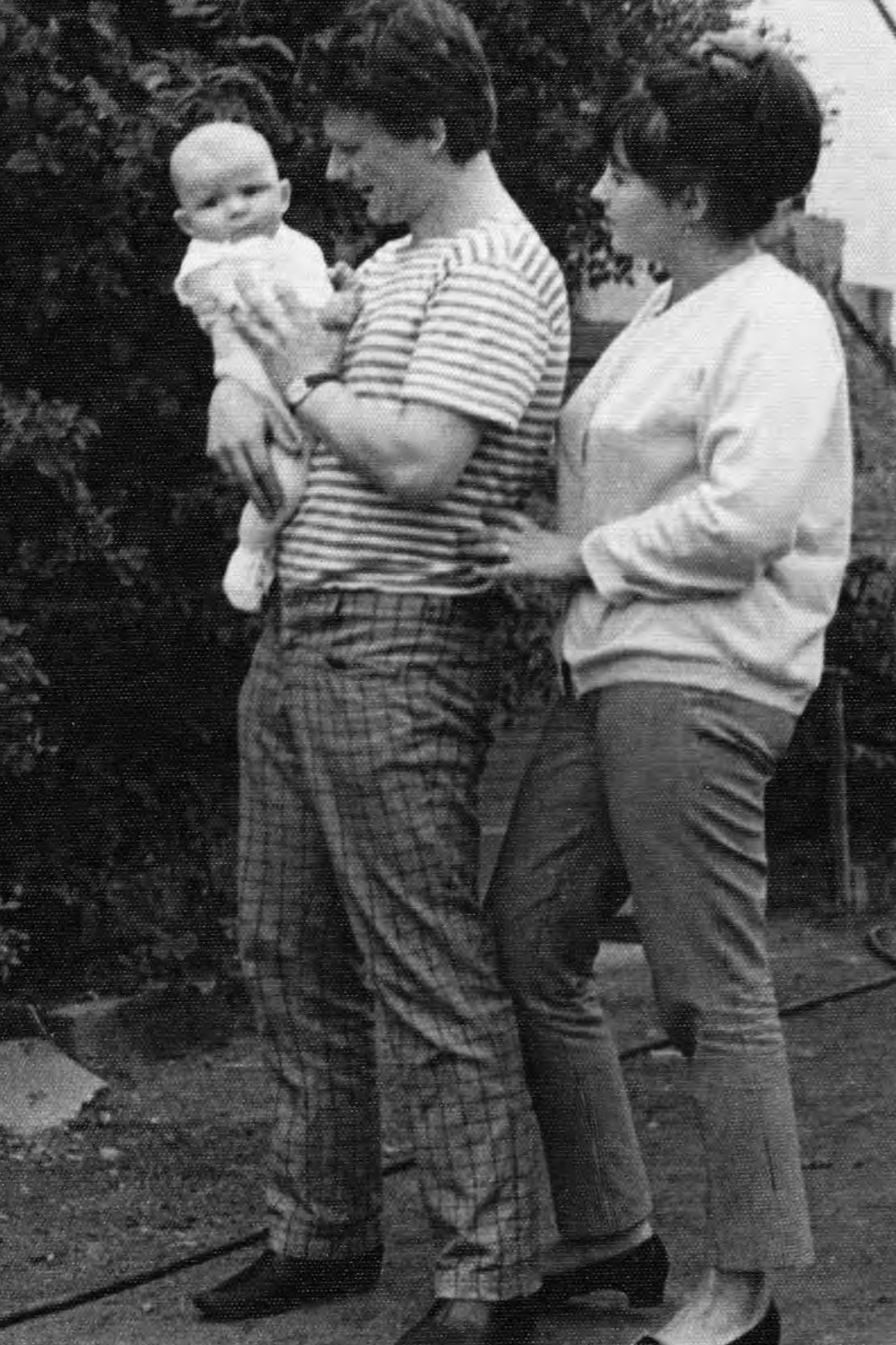
byly to vysoký zářivý kozačky.“) a já ho s nima doma bouchla, až měl bouli, ale to jsem vážně nechtěla. Jenže on hned řekl, že to nevádí, a snažil se mi ji tou kozačkou udělat taky.

Nebo u něj doma jsme vprostřed obýváku nafoukli velký gumový člun a sedli si do něj a pluli, zabrali jsme jím celý obýváku. To byla jeho maminka ráda, když přišla z práce.

Jo, a jednou volali maminkám, to bylo tak ve třetí třídě, že si pro nás mají přijít do školy, protože máme vši. Ty byly tehdy všude dost často. Jenže jsme je ze třídy měli jenom my dva. Obě maminky se tehdy styděly a poslaly tam proto společně pro nás oba místo sebe mého tatínka. Tatínek nám na náměstí Bratří Synků koupil každému Ortosan a také nanuk – Pierota, abychom tolik netrpěli. Ale my jsme byli s Tomášem šťastný, že budeme mít tři dny karanténního volna, že nemusíme do školy. Tomáš vzal Ortosan, před cukrárnou mi jím postříkal kožíšek, co jsem měla na sobě, začal kožíšek drbat a k tomu mi říkal podle rad lékárnice: „Musíme to vydrbat důkladně!“ A v podstatě mi ten kožíšek trochu poničil. Takovýhle fórky byly furt.

V Nuslích jsem chodil od školky přes dvě základky až po gymnázium. Teprve na vysokou jsem chodil mimo Nusle, ale nejspíš jen proto, že v Nuslích žádná vysoká škola nebyla.

Jako malej jsem se tedy stal klukem z Nuslí („kde to všude bruslí“, jak nás učili v jedny dětský básničce) a ty už jsem nikdy neopustil.

3. Rozvod

I když okupací v roce 1968 u nás vlastně skončila léta šedesátá, doba uvolňování a částečné liberalizace společnosti, a celková atmosféra se v zemi stabilně zhoršovala (rozuměj: soudružsky normalizovala), Marie a Václav si osobně nemuseli úplně naříkat: měli zdravého malého kluka a nakonec začali i trochu samostatněji jako rodina bydlet s Tomášovou prababičkou v malém bytě v Nuslích. Jejich společný život se jim tak nejspíš mohl jevit jako více než slibný a nadějný.

Tomáš vesele žil a taky něžně zlobil. Není divu, že Tomášovými idoly byli i žáci Kopyta a Mňouk z oblíbené Švandrlíkovy knihy *Neuvěřitelné příhody žáků Kopyta a Mňouka*.

Babička a děda Jindrovi zakoupili u Prahy rekreační pozemek s chatičkou u řeky v Řeži, kam pravidelně jezdil i Tomáš s rodiči. Dnes tam bydlí Tomášův tatínek, jen místo tehdejší dřevěné chatky, vlastně altánu, tam má dům.

Později se začalo v širší rodině včetně strejdy Honzy jezdit i do Tlustovous, vesnice nedaleko Úval, kde si rodina koupila a postupně zrekonstruovala hospodářský dům. V domě v současnosti žije Tomášova sestřenice.

Tomáš tak kromě školky a školy zažíval víkendy na chatě, výlety k vodě a do přírody, poznával i první mimopražské děti a chodil s tátou na ryby.

Zato pro rodiče byl život trochu náročnější.

Již během práce v Pragoexportu začal tatínek Václav pracovat o víkendech brigádně v Jídelních vozech ČSD (Československých drah), aby si přivydělal. V roce 1971 odešel z Pragoexportu úplně a začal pracovat nastálo v pohostinství. Absolvoval kurs k získání výučního listu číšník – kuchař, dálkově absolvoval Střední hotelovou školu v Mariánských Lázních a po úspěšném složení přijímacích

zkoušek začal dálkově studovat PF UK (Právnickou fakultu Univerzity Karlovy).

Koncem roku 1975 přijal místo v IHC Praha, v Intercontinentalu, tehdy nejlepším hotelu v Praze.

Oba manželé se vidávali kvůli celkovému zaneprázdnění a bohužel i osobnímu nesouladu míň a míň. Nakonec se Václav od Marie s Tomášem odstěhoval a začal žít v Hotelovém domě na Petřinách. Později začal bydlet v Myslíkově ulici v centru Prahy u své přítelkyně, herečky Sylvie Turbové. Rodiče se spolu definitivně rozvedli. Marie se synem zůstala bydlet s Václavovou babičkou v Nuslích.

Ta v roce 1976 zemřela. V bytě pak Marie žila dál se synem a později sama až do své smrti.

Oba bývalí manželé spolu i po rozvodu dobře vycházeli, měli velkorysý a respektující vztah. Se synem Tomášem, ale ani s Marií a s tchyní a s tchánem se tedy tatínek Václav nikdy nepřestal stýkat, a to až do jejich smrti. Pravidelně chodil do Jungmannovy ulice k Jindrům nejen na štědrovečerní odpoledne či večere nebo na obědy na Boží hod (tehdy První svátek vánoční). Také je všechny navštěvoval i na chalupě v Tlustovousích. Tomáše si mohl vzít kdykoliv, kdy měl čas a zájem, jen ho většinou, hlavně jako menšího, musel vrátit večer domů. Takový porozvodový vztah by byl nadstandardní i dnes, natož v tehdejší době. Ve volných dnech a hlavně o víkendech jezdil s Tomášem na návštěvy hradů a zámků, nadále chodili do lesa a na ryby a hodně spolu navštěvovali kina. Tomáš obzvláště miloval dobové komedie s Budem Spencerem a Terence Hillem.

Marie žila sama jen se svým milovaným synem. Sama ale nebývala, protože nejenže dál pracovala v zahraničním obchodě, ale také žila širokým společenským životem. Marie totiž byla zásluhou svého kouzla, dobroty, schopnosti naslouchat a pochopit a nesoudit magnetem pro spoustu zajímavých lidí. Její byt se stal takovým přirozeným centrem, dalo by se říci až neformálním salonem pro přátele.

A jak na rozchod rodičů reagoval sám Tomáš? Co si myslel, co cítil, jak moc ho to trápilo? Do hlavy jsme mu tehdy nikdo neviděl, takže se o tom můžeme jen dohadovat.

Zůstává to navždy tajemstvím, které si Tomáš ponechal, protože ho za svého života nám ani nikomu ze svých blízkých přátel nesvěřil.

4. Objeven do filmu. Hvězdou snadno a rychle

Moje maminka jako mladá bydlela a chodila do školy v samém centru města. A jako mladá se chtěla normálně bavit i něco poznat. A taky proto navštěvovala s oblibou Filmový klub na rohu Jungmannovy ulice. Filmové kluby, které vznikaly hlavně v šedesátých letech, totiž mohly uvádět významná díla světové kinematografie i mimo běžnou distribuci. Máma zbožňovala italské a francouzské filmy, ale stejně tak i dobré filmy americké. Měla slušný přehled, oblíbila si jak kinematografii klasickou, tak se nebála ani filmů experimentálnějších, jako byly třeba ty od Luise Buñuela. V klubu se samozřejmě jen nepromítaly filmy, bylo to i centrum zábavy mladých, tančilo se tam a taky seznamovalo.

Brzy s ní do Filmového klubu chodil i její mladší bratr a můj strýc Honza – Jan, kterému jsme, co si pamatuju, s maminkou i mezi známými (s výjimkou jeho rodičů) říkali Dží Fí. Proč Dží Fí? Z prvních písmen jeho vlastního a křestního (tehdy nepřiliš používaného) jména Jan František vznikla zkratka J. F., stejná zkratka jako u prvních jmen populárního amerického prezidenta z šedesátých let J. F. Kennedyho. Správně by se četla Džej Ef, ale byla parodicky počeštěna na Dží Fí. Přezdívka byla jasnou narážkou na strýcův velký, ale také zcela nekritický obdiv k USA.

Strýc byl tedy amerikanofil, což bylo dost riskantní dávat najevo. Podařilo se mu navázat kontakt s americkou částí rodu Jindrů, která kdysi dávno odešla do Spojených států. Kontakty probíhaly především v dopisní formě, ale jednou k nám do Československa dokonce přijeli na návštěvu dva američtí příbuzní.